

Titel: Den paa sin egen Regning flyttende Trops bedrøvelige Udtog af de smukke Huse Natten imellem den 17 og 18 Januarii.

Citation: "Den paa sin egen Regning flyttende Trops bedrøvelige Udtog af de smukke Huse Natten imellem den 17 og 18 Januarii.", i *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 7*, L.N. Svare, 1772, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/text/tfs-texts-2_007-shoot-workid2_007_012.pdf (tilgået 01. december 2021)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 7

Ophavsret Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen.](#)

[↩](#)

Den paa sin egen Regning flyttende Trops bedrøvelige Udtog af de smukke Huse Natten imellem den 17 og 18 Januarii Kiøbenhavn, Trykt hos L. R. Svare. 1772, boende i Skindergaden i No. 76.

[2](#)

[3](#)

Man saae den 17de Januarii om Aftenen en Trop rasende Folk, disse, som med Aarsag om Dagen havde viist deres Glæde, sluttede denne Glæde med et deres Nedrighed røbende Tyrannie, hvilket de besmyk» kede med Navn af er Flytterie. Glade flyttede de, men denne deres Glæde endtes førend de ønskede. Glade flyttede de, men de fik ikke efter deres Tanke asfflyttet, men maatte til deres største Skam, og Stadens største Vel, høre op, førend de ellers vilde.

[4](#)

Deres Flytting begyndte de ved Aftenen, (Mørkhedens Gierningers almindelige Skiul)de flyttede for intet, men til Eyerernes Skade og Ødelæggelse, de begyndte i en stor Gade, de saae der den beste Leilighed til deres slette Øyemeds Opnaaelse, intet manglede, Alting var i complet Stand for disse graadige Siæle, som langt fra at lade noget blive tilbage, søgte mere end der var, alt baade løst og fast slæbte de af med. Niels Hurtigdrager saae man hurrende med sin Canopee, denne blev stødt i Rendestenen af følgende fem ilende Kakkelvns-Drager: Ole Slagtersvend, Erich Glubsstager, Juchum Spitsbube, Niels Øltapper og Morten Terpentin, hvilke igien hilsede Marthe Aals, flæbende paa sin Stegepande; kort sagt: den ene var den anden i Veyen, den ene hindrede den anden at komme afsted. Neppe var her udfeyet førend de begave sig andensteds hen, de flyttede fra et Sted til et andet, nu i denne for dem korte Stund glade, de flyttede, til Skade for dem selv, for saavidt, at de ikke fik alt hvad

[5](#)

de vilde have; et Sted tilskyndede dem til et andet. Neppe havde de forladt Fyhnske Jochum, førend Spar-Knegts og Kløver-Knegts Eyendomme var falden i deres glubske Hænder. Neppe var det forbie med disse, førend Mutter paa Trappen maatte finde dem hos sig, Da nu denne svermende, rasende, og af en indbildt Glæde hurrende Trop, saaledes havde tilbragt den største Deel af Natten, dog endnu ikke færdige, saae man Martis Sønner til Hest flyvende, strax opkom hos Sværmerne en Rasenhed, fortrydende at de nu ikke kunde gaae videre, deres Sind var nu opfyldt af Ængstelse og Banghed for disse til Hest førte Karle, som nok kunde holde disse Knegte i Roelighed. Hvad. tænkte de nu andet end paa Hævn over disse Karle, som saaledes gjorde Ende paa deres Flyttte-Dag, gjorde visse i egen Indbildning rige, fattige. Saaledes maatte da Flytterne begive sig hiem, endnu urolige, endnu sværmende paa Gaderne, dog fornøiede med det, de havde faaet.

[6](#)

Her var da Ende paa deres Flytning, til Skade og Ødelæggelse for de forrige Eyere, og dog derimod til liden Gavn for de nu selvtagende Eyere.

Da de nu bedrøvede faae, at der var ikke noget Haab for dem til ar faae mere, gik de for en stor Hoben hver til sit, da de nok kunde behøve Hvile fra deres overordentlige Arbeide; Junior Philopatreas især, denne store Patriot, som ogsaa havde ført sig denne Nats Om-, stændigheder til Nytte, saae man glad gaae hiem med Fyhnske-Jochums galonerte Hat paa, da han paa Østergade havde mistet sin egen gamle og forslidte, og faaet denne bedre, i Steden. Glad gik han ud, men endnu gladere kom han hiem, da han efter, et skikkeligt

giort Bytte, formedelst sin smukke Klædedragt, ikke tænkte til at være imellem hen røbende Flok, og faaledes undflyede Martis Sønners Magt og Straf.

Da de nu havde udhvilet, saae de neppe Morgenrøden, førend de raste til Beens igien

[7](#)

begav sig paa Gaden, Junior Philopatrejas ikke mindre. Men nu vare alle Tilgange stoppede, hvor de kom, saae de dragne Sabler i Skeden for Bytte. Ofte forsøgte de paa at gjøre nyt Anfald, men lige saa ofte bleve de tilbagedrevne. Endnu vare deres Hoveder fulde af den forrige Nats første Glæde, endnu syntes de, de havde en Ret, men o en Ret, hvorfore de maatte friste mange Klops. Skindpelsene, Hoved-Mændene i denne Batallie, maatte nu være glade, at Skindet kunde tage imod Bankene, Mons Gryn-Porteur saae man især dygtig afbanket. Nu var der intet tilbage at fiske, af en Nødvendighed fornøiede med det, de havde faaet, gik de da hver til sit.

Man saae i disse Dage overalt Handel og Vandel, glade vare Røverne, at de dog havde bragt det saavidt, som de bragte det, men en Ende paa al deres Glæde gjorde den 23 Januarii, og de følgende Dage. Hylende maatte de bære igien hvad de havde faaet, da havde de nær slæbt sig ihjel. Den Kakkel-

[8](#)

ovn, som de fem tilforn havde henled, maatte nu sexten stærke Karle trække af med. Saa læt, som den var tilforn, saa tung var den nu. Men her var nu intet at tale om, ville de ikke komme, bleve de hentede. Ole Speekdrager kom slæbende med sit Paneel, men fik ingen Drageløn, nei tvermod var nærmere ved en Banke-Trøye, fordi han havde biet for længe. Dette gjorde da en Ende paa deres hele Lykke.